

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 688/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Petrom Slávikom, PhD., Břeclavská 3, Malacky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 3 a čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 101/2017 z 18. júla 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Petrom Slávikom, PhD., Břeclavská 3, Malacky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 3 a čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 101/2017 z 18. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 Cpr 1/2013, v ktorom sa ako žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zo strany žalovanej ([REDACTED]) podľa § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“).

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 Cpr 1/2013 z 20. januára 2015 (ďalej len „rozsudok z 20. januára 2015“) žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku okresného súdu z 20. januára 2015 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 CoPr 8/2015 z 28. júna 2016 (ďalej len „rozsudok z 28. júna 2016“) tak, že ho potvrdil ako vecne správny.

Dovolanie sťažovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) proti rozsudku krajského súdu z 28. júna 2016 najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

Sťažovateľ v sťažnosti formuluje výhrady proti záveru najvyššieho súdu o tom, že skutkové vymedzenie dôvodu jeho výpovede je potrebné považovať za jednoznačné, určité a nezameniteľné s iným výpovedným dôvodom, pričom v tejto súvislosti zdôrazňuje, že najvyšší súd „*ignoroval právny stav veci, keďže... argumentáciu preberá od súdov nižšej inštalácie bez akejkoľvek právnej argumentácie. Okresný súd... Krajský súd Bratislava... Najvyšší súd... konali v rozpore s vyššie citovaným § 186 ods. 1 C. s. p., nakoľko absolútne ignorovali právny predpis a to ustanovenie § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe.*“.

Podľa sťažovateľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe predpokladá splnenie alternatívnej tézy, že došlo ku zrušeniu alebo sa zrušuje štátnozamestnanecké miesto a dôvodom udelenia výpovede je skutočnosť, že

a) služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo,

b) štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

Okresný súd, krajský súd a najvyšší súd sa podľa sťažovateľa opomenuli vysporiadať s § 47 písm. b) zákona o štátnej službe, keďže

«zo žiadnych tvrdení ani z obsahu spisu neexistuje ani jeden dôkaz o návrhu dohody zo strany služobného úradu. Služobný úrad nijako neposkytol zamestnancovi dohodu, ktorú by mohol odmietnuť a teda nemohlo dôjsť nikdy ku kumulatívne splneniu podmienky § 47 písm. b) ktorá je nesúhlas s trvalým preložením a nedohodnutie sa. Zákon neposkytuje alternatívu medzi odmietnutím a nedohodnutím, zákon predpokladá kumulatívne splnenie týchto dvoch podmienok... dovolací súd len stroho konštatoval splnenie všetkých podmienok podľa § 47 písm. b) a to bez ďalšieho zdôvodnenia a argumentácie. Žiaden súd sa nevysporiadal s kumulatívnou podmienkou „nedohodne sa inak“, žiaden súd neskúmal, či žalobca mal možnosť akejkoľvek dohody a aké boli jej podmienky. Súdny veľmi stroho a bez ďalšieho len konštatoval splnenie podmienok. Mám teda za to, že súd sa snažil vysporiadať len „skutkovo“ pričom právnu stránku veci ponechal nevysporiadanú a to priamo dovolací súd Uznesením, ktorým zhojil pochybenia aj súdov nižšej inštancie. Dovolací súd sa nevysporiadal riadne s právnou otázkou a právnym posúdením veci a na základe takto neúplného posúdenia rozhodol. Odvolací súd ako aj súd Dovolací nesprávne posúdili právnu otázku a tým zasiahli negatívnym rozhodnutím do práv občana.»

Sťažovateľ ďalej namieta, že najvyšší súd sa ako dovolací súd odmietol zaoberať námietkou dobrých mravov, keďže ju považoval za novú námietku, a to aj napriek tomu, že *„už v konaní pred súdom prvej inštancie som vyslovil námietku pre rozpor s dobrými mravmi... explicitne v záverečnej reči, inak sa námietka proti dobrým mravom nesie celým*

konaním a nerozumiem prečo dovolací súd sa expressis verbis odmietol zaoberať dobrými mravmi“.

Podľa sťažovateľa došlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu k porušeniu základných práv zaručených čl. 35 ods. 3 a čl. 36 písm. b) ústavy, a to „svojvoľným faktickým ukončením štátnozamestnaneckého pomeru ku dňa 4. 3. 2013... mám za to, že mi bolo odňaté právo na prácu a bol som svojvoľne a nezákonne prepustený. Žiaden súd sa s týmito právnymi dôvodmi nijako nevysporiadal, čo bolo v môj neprospech a na úkor mojich práv, resp. všetky súdy sa s nimi vysporiadali spôsobom, ktorý je ústavne neutržateľný a vyžaduje korekciu Ústavným súdom SR.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jeho základných práv upravených v čl. 35 ods. 3 a čl. 36 písm. b) ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označené rozhodnutie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a súčasne mu prizná úhradu trov konania v sume 368,40 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd preskúmal sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, sústreďujúc sa na posúdenie, či jeho sťažnosť nemožno označiť ako zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Kľúčová sťažnostná argumentácia sťažovateľa vychádza z tvrdenia, že k ukončeniu jeho štátnozamestnaneckého pomeru došlo svojvoľne, pričom všeobecné súdy konajúce v jeho veci sa s právnymi dôvodmi prepustenia zo štátnozamestnaneckého pomeru nevysporiadali vôbec, resp. ústavne neudržateľným spôsobom, čím došlo k porušeniu základných práv zaručených čl. 35 ods. 3 a čl. 36 písm. b) ústavy.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 35 ods. 3 ústavy, ktoré každému občanovi priznáva právo na prácu ústavný súd zdôrazňuje, že jeho účelom je zabezpečiť prístup k práci. Vo vzťahu k tomuto základnému právu ústavný súd

už vo svojej doterajšej judikatúre uviedol, že právo na prácu nemožno chápať ako právo na konkrétnu prácu, na ktorú má občan príslušnú kvalifikáciu, či dokonca ako právo na konkrétnu prácu v mieste zvolenom občanom a v priestoroch, kde si osoba želá pracovať (m. m. II. ÚS 12/93, II. ÚS 47/98).

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

Ochrana proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa názoru ústavného súdu vysloveného v jeho doterajšej judikatúre neznamena nemennosť takeého zamestnaneckého alebo obdobného právneho pomeru a ani zákaz skončiť takýto pomer v súlade s ústavnými a zákonnými limitmi na takýto postup zo strany zamestnávateľa. Takéto garancie z obsahu tohto základného práva nemožno vyvodiť a tieto záruky by boli aj proti zmyslu tohto základného práva. Ochrana proti svojvoľnému prepusteniu zo zamestnania poskytujú všeobecné súdy a iné orgány právnej ochrany (m. m. IV. ÚS 50/03).

Vychádzajúc zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, bolo úlohou ústavného súdu preskúmať, či sa najvyšší súd napadnutým uznesením ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré mali pre rozhodnutie o dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí žaloby vo veci neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru zásadný význam.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli

k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súvislosti s preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaní sťažovateľa ústavný súd poukazuje rovnako aj na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vo svojej podstate otázkou zákonnosti a spôsob jej riešenia sám osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv (napr. II. ÚS 324/2010).

Súč viazaný návrhom na rozhodnutie vo veci, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa smerujúce proti rozsudku krajského súdu z 28. júna 2016 odmietnuté podľa § 447 písm. c) a f) CSP, pričom dospel k záveru, že je z ústavného hľadiska udržateľné, a teda akceptovateľné.

Sťažovateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom namietal, že dovolanie je prípustné z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V dovolaní sťažovateľ namietal, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že boli splnené všetky podmienky

pre platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Dôvodil pritom, že výpoveď bola neurčito vymedzená, čo spôsobilo jej neplatnosť v zmysle zásady „incerta pro nullis habentur“. V tomto kontexte odkázal na závery obsiahnuté v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 124/2010 z 31. októbra 2011.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení k tejto námietke uviedol:

«... žalovaná 4. marca 2013 doručila žalobcovi výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z. z. z dôvodu, že rozhodnutím č. 5/2012 generálneho riaditeľa o organizačnej zmene zo 17. októbra 2012 sa jeho štátnozamestnanecké miesto zrušilo, čím sa stal pre žalovanú, ktorá ho nemala možnosť ďalej zamestnávať podľa služobnej zmluvy, nadbytočným. Ponúknuté voľné miesto u žalovanej na Odbore integrovaného povoľovania kontroly Stále pracovisko Nitra žalobca neprijal a ani sa so služobným úradom nedohodol inak. Dovolací súd považuje skutkové vymedzenie dôvodu výpovede za jednoznačné, určité a nezameniteľné s iným výpovedným dôvodom. Výpovedný dôvod bol po skutkovej stránke konkretizovaný tak, že je nepochybné, z akého dôvodu bol so žalobcom štátnozamestnanecký pomer skončený. V predmetnom rozhodnutí generálneho riaditeľa o organizačnej zmene je presne uvedené, ako sa zmenila systemizačná štruktúra [REDAKOVANÉ] pričom z neho vyplýva, že Štátnozamestnanecké miesto žalobcu bolo týmto rozhodnutím žalovanej zrušené. Odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) dospel k správne právnemu záveru, že výpoveď daná žalobcovi je platným právnym úkonom, nakoľko v danom prípade boli splnené všetky podmienky (formálne aj obsahové), ktoré zákon o štátnej službe vyžaduje pre platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle § 47 písm. b/.

16. V žalobcom označenom rozhodnutí z 31. októbra 2011 sp. zn. 1 Cdo 124/2010 najvyšší súd dospel k záveru, že výpoveď daná zamestnancovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce bola neplatná z dôvodu neurčitosti výpovede. Uviedol, že, „V prejednávanej veci žalovaný ako zamestnávateľ v písomnej výpovedi z pracovného pomeru žalobcovi skutkové vymedzenie dôvodu výpovede podal ako nadbytočnosť na základe rozhodnutia predstavenstva. Výkladom takto prejavenej vôle bez nutnosti doplnenia o to, čo prejavené nebolo, nemožno vôbec zistiť, k akej organizačnej zmene u žalovaného malo dôjsť a na základe ktorého písomného rozhodnutia jeho predstavenstva

sa tak malo stať; v čom konkrétne má spočívať nadbytočnosť žalobcu. Vymedzenie výpovedného dôvodu nadbytočnosti žalobcu je natoľko skutkovo vágne a neúplné (neurčité), že má za následok neplatnosť výpovede. Na tento zásadný nedostatok výpovede (neurčitost' prejavu vôle) a jeho dôsledok - neplatnosť posudzovanej výpovede správne poukázal vo svojom rozsudku odvolací súd.“ Uvedená situácia, kedy pochybnosti o tom, k akej organizačnej zmene u zamestnávateľa došlo, a ktorým rozhodnutím k nej malo dôjsť, spôsobili neurčitost' posudzovanej výpovede z pracovného pomeru a tento nedostatok založil neplatnosť výpovede, je však odlišná od prejednávaneho sporu, v ktorom je dôvod výpovede nepochybný.

17. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa v prejednávanej veci pri riešení otázky určitosti vymedzenia výpovedného dôvodu nijako neodklonil od právneho záveru vyjadreného v uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu.»

Sťažovateľ v konkrétnostiach zdôrazňuje, že zamestnávateľ mu nepredložil žiadnu dohodu, ktorú by mohol odmietnuť, a teda nemohlo dôjsť nikdy ku kumulatívne splneniu podmienok § 47 písm. b) zákona o štátnej službe, ktorými sú nesúhlas s trvalým preložením a nedohodnutie sa (inak).

Sťažovateľ síce vo svojom dovolaní námietku, ktorou spochybňoval právne posúdenie splnenia hmotno-právnych podmienok na uplatnenie výpovedného dôvodu podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe v jeho veci konajúcimi všeobecnými súdmi, predstrel, avšak v konkrétnostiach dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia nevymedzil v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 432 ods. 2 CSP s výnimkou otázky určitosti právneho úkonu výpovede (k tomu pozri odôvodnenie najvyššieho súdu už citované).

V nadväznosti na sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol:

„... riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p. je nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd

nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.). Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 ods. 2 C. s. p.“

V zmysle § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [písm. a)], ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [písm. b)] alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [písm. c)].

Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Z (už citovanej) právnej úpravy regulujúcej prípustnosť dovolania, ako aj spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu spočívajúci v tom, že dovolateľ v súlade s § 432 ods. 2 CSP uvedie, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia, ústavný súd konštatuje, že dovolanie sťažovateľa sa pre nedostatok vymedzenia dovolacieho dôvodu (odôvodnenia) javilo, okrem časti týkajúcej sa určitosti vymedzenia výpovedného dôvodu, už *prima facie* ako dovolanie, pri ktorom nie sú splnené procesné podmienky pre preskúmanie jeho prípustnosti a ktoré preto najvyšší súd ako súd dovolací môže odmietnuť bez toho, aby

došlo k jeho vecnému prejednaniu, teda bez uskutočnenia meritórneho dovolacieho prieskumu [§ 447 písm. f) CSP].

Na podklade dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za formalistické, keďže nedostatok vymedzenia dovolacieho dôvodu ako základný predpoklad pre preskúmanie opodstatnenosti dovolacieho dôvodu bránil najvyššiemu súdu v tom, aby sa dovolaním v časti námietok súvisiacich so splnením hmotnoprávných podmienok na uplatnenie výpovedného dôvodu podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe mohol vôbec zapodievať.

Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd podľa zistenia ústavného súdu postupoval vo veci sťažovateľa v súlade s procesno-právnou úpravou regulujúcou dovolacie konania a dovolanie odmietol v relevantnej časti pre nedostatok vymedzenia dovolacieho dôvodu, podľa názoru ústavného súdu rešpektoval medze vlastnej prieskumnej právomoci, ktoré sú určené práve dovolacími dôvodmi, ktoré musí vymedziť dovolateľ. V súlade s § 440 CSP totiž dovolací súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré dovolateľ uvedie vo svojom dovolaní.

Námietkou sťažovateľa, podľa ktorej mu výpoveď bola daná v rozpore s dobrými mravmi, sa najvyšší súd nezaoberal s odôvodnením, že podľa § 453 CSP nemožno v dovolaní uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení s prihliadnutím na dôvodovú správu k Civilnému sporovému poriadku konštatoval, že *„tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt. Podľa § 442 C. s. p. je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a preto skutkovým podkladom pre rozhodnutie dovolacieho súdu môžu byť len tie skutočnosti a dôkazy, ktoré strany uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom, a to v takom rozsahu, ako sú uvedené v súdnom spise alebo v odôvodnení rozhodnutí súdov*

nižších inštancií (k tomu pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M, a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1413). V danom prípade z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca v nej nenamietal rozpor výpovede s dobrými mravmi a túto skutočnosť nenamietal ani v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. V podanom odvolaní namietal iba skutočnosť, že žalovaná mu neposkytla dostatočný časový priestor na prijatie ponuky voľného miesta v trvaní dvoch-troch dní, resp. na premyslenie a konečné rozhodnutie v tak dôležitej veci, pričom takéto konanie žalovanej bolo podľa jeho názoru v rozpore s dobrými mravmi.“

Sťažovateľ v sťažnosti síce uviedol, že námietku rozporu výpovede s dobrými mravmi vzniesol už v záverečnej reči v konaní pred okresným súdom, avšak nespochybňuje konštatovanie najvyššieho súdu o tom, že v odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 20. januára 2015 námietku rozporu s dobrými mravmi nenamietol, resp., že v rozpore s dobrými mravmi bolo podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu iba to, že žalovaná sťažovateľovi neposkytla dostatočný časový priestor na prijatie ponuky voľného miesta. Navyše, sťažovateľ ani v konaní pred ústavným súdom nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval opak, resp. ktorý by potvrdzoval jeho tvrdenie o tom, že rozpor s dobrými mravmi sa „niesol celým konaním“.

Na podklade uvedeného ústavný súd konštatuje, že aplikácia § 453 CSP o neprípustnosti novôt v dovolacom konaní bola v okolnostiach prejednávanej veci opodstatnená. Z uvedeného dôvodu ústavný súd vyhodnotil námietku sťažovateľa o nedostatočnom vysporiadaní sa najvyššieho súdu s jeho námietkou, že „žalovaná mu dala výpoveď v rozpore s dobrými mravmi“ ako neopodstatnenú.

Na podklade dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhal ochrany proti svojmu prepusteniu zo zamestnania (podaním žaloby o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru), pričom táto ochrana mu nebola žiadnym spôsobom obmedzená alebo znemožnená.

Medzi základnými právami podľa čl. 36 písm. b) a čl. 35 ods. 3 ústavy, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, a napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa ústavného súdu neexistuje priama príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie by ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv. Tento záver ústavný súd zakladá nielen na skutočnosti, že napadnuté uznesenie dovolacieho súdu nielenže nezasiahlo do podstaty ústavou garantovaného základného práva sťažovateľa na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní, ale aj na skutočnosti, že samotná existencia a najmä ústavná udržateľnosť napadnutého uznesenia dovolacieho súdu potvrdzujú, že ústavou garantovaná a zákonom konkretizovaná právna ochrana bola sťažovateľovi reálne poskytnutá. V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu totiž poskytnutie právnej ochrany v konaní pred všeobecnými súdmi neznamena právo na to, aby všeobecné súdy o spore rozhodli v súlade právnymi názormi osoby, ktorá sa právnej ochrany domáha. Neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06)

Na podklade uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2018